

วิปัสสนากรรมฐานแก้กรรม

พระธรรมสิงหบุราจารย์

H21004

วันนี้จะเล่าเรื่องให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องการปฏิบัติเจริญวิปัสสนาแล้ว
สามารถแก้กรรมได้

กล่าวถึงนายไกร พัฒนทายาท บ้านเดิมอยู่จังหวัดแพร่ เป็นลูกของ
มัคนายกวัด สำเร็จการศึกษาแค่มัธยม ๖ ก็มาทำงานที่สำนักงานไร่ยาสูบที่จังหวัด
เพชรบูรณ์

นายไกรเข้ามาทำงานโดยผู้จัดการคนก่อนรับไว้และช่วยเหลืออุปการะ ตั้งแต่เป็น
เสมียนจนเลื่อนขึ้นมาเป็นหัวหน้าพัสดุ ต่อมาเกิดมีการก่อสร้างโรงเรียนต่างๆ เพิ่มขึ้น
ผู้จัดการคนใหม่กับรองผู้จัดการไม่ถูกกันอย่างมากเลยทีเดียว

นายไกรก็ทำบัญชีตะพืด โกงหรือไม่โกงเขาไม่รู้ ผู้สอบบัญชีมาตรวจพบว่า
ผู้จัดการทุจริตในหน้าที่การก่อสร้าง เอาสิ่งของวัตถุก่อสร้างไปใช้ผิดประเภท

ทางการก็สั่งพนักงานผู้จัดการทันที ช่างนายไกรก็กลุ่มอกกลุ่มใจเหลือเกิน “เอ เราเป็นพยานจะต้องให้การ อย่างไร ถ้าให้การไปตามจริง เจ้านายจะติดคุก เราจะต้องติดร่างแหด้วย แต่ท่านก็เป็นเจ้านายเรานี้ เหม! พระอืดพะอมเหลือเกิน เราอุตส่าห์ตั้งใจทำงาน ตั้งแต่เป็นเสมียนจนเลื่อนขึ้นมาเป็นหัวหน้าพัสดุ เงินเดือนสูงขึ้น และลูกยังเล็กๆ ๓ คน จะออกใหม่อีกคนเป็น ๔ คน ถ้าจะให้การตามจริงก็จะเป็นการแฉความผิดของผู้จัดการผู้มีพระคุณและเป็นเจ้านาย ถ้าเราจะให้การโดยเล่ห์เพทุบายก็เป็นการโกงรัฐบาล” นายไกร กลุ่มอกกลุ่มใจมาก

ในที่สุดนายไกรก็ตัดสินใจตาย บอกกับภรรยาและลูกเล็กๆว่าจะเข้ากรุงเทพฯนะ ก็เตรียมหีบเสื้อผ้า เตรียมยาไปเสร็จ ขึ้นรถยนต์ไปลงสะพานหิน ขึ้นตัวรถไฟไปลงกรุงเทพฯ แต่คงเป็นบุญวาสนาของเขา ก็เกิดร้อนกร้อนใจลงเสียที่สถานีลพบุรี ไม่ไปกรุงเทพฯ แต่ได้บอกกับภรรยาไว้ว่าจะไปพระราชการที่กรุงเทพฯ ติดต่องานนิดหน่อยเท่านั้น ด้วยความกลุ่มใจว่าตัวเองจะต้องโดนติดคุกด้วย เสียอกเสียใจข้าวปลาไม่รับประทาน มาลงที่สถานีลพบุรีเสร็จแล้วก็แบกหีบเท็งๆไป

ตอนนั้นไฟฟ้าภูมิภาคไม่มีนะ มีโรงไฟฟ้าเทศบาลอยู่ที่สวนสัตว์โนน ไปทางวัดไก่อ มีโรงไฟฟ้าของเทศบาล สมัยเก่าไฟฟ้ายังไม่เข้า เขาก็มีวิกอยู่ ๒ วิก วิกนารายณ์กับวิก

ท่าขุนนาง วิกท่าขุนนางเป็นวิกลิเก วิกนารายณ์เป็นวิกหนัง และนายไกรก็ไปพักโรงแรม
ทหารบก ไฟฟ้าก็หรีตอนหัวค้ำ แล้วก็นั่งเขียนหนังสือว่าจะกินยาตาย และก็ขอตายที่
โรงแรมนี้ เขียนหนังสือว่าเขาเป็นใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน ทำไมต้องมากินยาตายที่นี่ด้วย
ขอให้ทางโรงแรมได้รับทราบในเรื่องนี้ของเขาในคำคืนวันนั้น แต่เขาก็ยังมีบุญอยู่ พอจะ
เอายาขึ้นมาจะดื่ม ไฟฟ้าซึ่งรีบหรืออยู่เกิดสว่างพรึบขึ้นมาทันที สว่างโล่งเลย ตกใจ! ยา
หกไปหน่อยหนึ่งแล้วก็วางตั้งสติ เขาเล่าให้ฟังอย่างนี้ ตั้งสติอารมณ์ใหม่ เอ! เมื่อตะกี้ไฟ
มันหรี มัน ๖ ทุ่มกว่า จะตี ๑ แล้ว หนึ่งเล็กคนก็ใช้ไฟฟ้าน้อยลง ไฟก็สว่างพรึบขึ้น

นายไกรก็มาคิดว่า เอ! เราจะมากินยาตายคิดสั้นๆอย่างนี้หรือ? พอเราก็เป็น
มัคนายกวัด อยู่จังหวัดแพร่ เป็นคนใจบุญสุนทาน เราจะทำอย่างไรดี คืนนั้นก็ไม่ได้
นอนตลอดคืน แล้วก็คิดตกลงใจว่า อ้อเลย เราจะไปหาที่สำนักวิปัสสนา จะไปที่ไหน
ดี ก็ตริตรองอยู่จนสว่าง แล้วก็จ่ายค่าโรงแรมแบกหีบเสื้อผ้าเท็งๆ ไปกินกาแฟแก้วหนึ่ง
แก้หิว ข้าวปลาไม่เอา แบกหีบไปถึงท่าโพธิ์

ตอนนั้นรถประจำทางไม่มีรถบัสหรือ มีแต่รถคอกหมู มีรถม้า นั่ง แล้วก็นั่งๆกัน
ไปสิงห์บุรี-ลพบุรี ก็ไม่ทราบว่าจะจุดหมายปลายทางจะไปที่ไหนประการใด นายไกรก็แบก
หีบ พวกทำยารถก็ช่วยแบกหีบ ปากก็ร้องว่า สิงห์ สิงห์ สิงห์ แบกหีบขึ้นหลังคามัดไว้ ก็

ใจลอยอยู่แล้วสติสตั้งไม่มีก็ขึ้นส่งไปเลย เก็บบาทหนึ่ง ลพบุรี-สิงห์ บาทหนึ่ง นี่สมัยนั้น ขึ้นไปแล้วทำอะไร พวกกระเป๋ารถมาเก็บสตางค์ก็ถามไปไหน นายไกรตอบ “ไม่รู้” “ไม่รู้” ได้อย่างไร แล้วผมจะเก็บตั้งค์ฎกหรือ ไปทำวุ้นหรือลงไหน สิงห์ก็แล้วกัน เก็บบาทหนึ่ง” เสียตั้งค์ค่าโดยสารรถมาถึงตลาดปากบางที่จะเข้ามาวัดอัมพวัน ถึงบางงา รถเสีย แก่ไม่ติด ทำอย่างไรก็ไม่ติด

นายไกรก็ลงจากรถ นั่งกอดอกอยู่ที่ร้านกาแฟ มีร้านกาแฟอยู่ร้านเดียว เดี่ยวนี้ เจริญแล้วที่บางงาตรงนี้เอง นั่งกอดเข้าอยู่ เจ้าของร้านกาแฟถามว่า “นี่คุณจะไปไหน”

นายไกรตอบ “ไม่รู้ เอ! ไม่รู้จะไปไหน เอาไอวัลตินมาถ้วยหนึ่งเถอะ” พอดีมีไอวัลตินแล้วรถก็ยังไม่ติด รถไม่ติดเลย สักประเดี๋ยวก็เกิดสังหรณ์ใจขึ้นมา บอกว่า “นี่กระเป๋าคอกระเป๋าคอผมหลง เดี่ยวผมขอคุยกับแม่ค้าก่อน”

แม่ค้าก็ถามว่า “คุณมาจากไหน” นายไกรก็ไม่บอกและถามว่า “นี่แม่คุณเอ๋ย วัดไหนมีสำนักกรรมฐานบ้าง อยากให้พาไป”

พอดีร้านกาแฟเขารู้จักอาตมา บอกว่า “เข้า เดี่ยวจะพาไป เอา ๕ บาท” แล้วผลสุดท้ายก็แบกหีบเสื่อผ้ามาให้ พอตกลง ๕ บาท จ่ายเงินเลย ต้องให้เงินก่อนไม่อย่างนั้นไม่พาไป พอจ่ายเงินเสร็จเรียบร้อยรถติดเลย ไม่ได้เสียอะไรเล่นต่อไปได้

อาตมาจำวัดอยู่ในโบสถ์ โบสถ์หลังเก่าไม่ใช่หลังนี้ เป็นป่าดงพงทึบเป็นป่าแฝก
ป่าหญ้าคาแน่นหมด มีกุฏิพระกรรมฐานอยู่ ๓ หลัง ที่แม่สะอั้งสร้างไว้หลังแรก

นายไกรมาพร้อมกับคนรับจ้างแบกหีบ เขาส่งแค่ หน้าโบสถ์บอกว่า “กลับก่อนนะ
ครับ” แล้วเขาก็กลับ

อาตมาก็ถามว่า “โยมมาจากไหนนี่”

เขาไม่บอก แต่บอกว่า “ผมชื่อนายบุญพัฒนา” โทษกอาตมาว่าชื่อ นายบุญ
พัฒนา มาจากไหนก็ไม่รู้

อาตมาารู้แล้ว “เดี๋ยวไปอาบน้ำเสียก่อน จะมานั่งเจริญพระกรรมฐานใช่ไหม?”

“ใช่” และเขาก็ไปอาบน้ำอาบท่าแล้วก็จะมานั่ง

อาตมาบอก “เดี๋ยวฟังโอวาทก่อน” อาตมาก็ให้โอวาท ไปตรงเรื่องเขาหมดเลย
ร้องไห้ร้องให้ อาตมาก็จับได้ “บอกเสียตรงๆนะ มีเรื่องอะไรในใจ”

ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ เล่าให้อาตมาฟัง เรารู้เรื่องเขาหมดแล้วก็บอก
“เอาอย่างนี้แล้วกัน อยู่ ๗ วัน รักษาศีล ๘ เดียวนี้” อาตมาก็ให้พระกรรมฐาน พอให้
พระกรรมฐานเสร็จแล้ว เดินจงกรม เอาเลย ไม่ใช่ ๓๐ นาทีหรอก ต้อง ๑ ชั่วโมงนะ เดิน

๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง และให้ไปนั่งกับอาตมาในโบสถ์เพราะกุฏิมีอยู่ ๓ หลัง ยังไม่มีพระมาอยู่ทางนี้ พระยังไม่ค่อยมีมาก ก็ให้นั่งในโบสถ์ นั่งเสร็จแล้วก็ให้แม่เมตตา แผ่เมตตาถึงเจ้านาย

นี่เล่าเรื่องหมดแล้ว อาตมาก็สอนว่าจะต้องปักหลักสู้ และก็เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เราเป็นผู้มีกตัญญูทเวที่ต่อผู้มีพระคุณ จะให้การตามจริง เจ้านายก็จะติดคุก จะให้การไม่จริงก็เป็นการโกงรัฐบาล ข้าพเจ้าจะขอขอขมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน แต่ไม่ได้บวชพระอย่างนี้ นุ่งขาวห่มขาวแล้วก็รับศีล ๘ แล้วนั่งเจริญพระกรรมฐานแผ่เมตตาออกไปให้กรรมการผู้สอบสวนและเจ้านาย ได้ทราบด้วยญาณวิถิ ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญ และขอให้ผู้จัดการของข้าพเจ้ามีความสุข ขอให้รองผู้จัดการที่หาเรื่องหาราวเป็นความจริงนั้น ขอให้มีความสุขความเจริญ แผ่เมตตา ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเจริญวิปัสสนากรรมฐานได้ครบถ้วนกระบวนการแล้ว ขอให้บุญกุศลจงช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ทำอย่างนี้ทุกวันเลย

ครบวันที่ ๖ แล้ว วันที่ ๗ เขาจะขอลากลับ วันที่ ๖ เขาขอว่า “ข้าพเจ้าหาทางออกไม่ได้แล้ว มีทางเดียวคือตายอับอายขายหน้าเขาเหลือเกิน ลูกก็ยังเล็กๆ เบาเบาอยู่ก็มี ขอให้บุญกุศลนี้ร้อนถึงเจ้านายของข้าพเจ้า ณ บัดนี้ จงเห็นใจข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะให้การตามความจริงก็ไม่ได้เพราะท่านเป็นเจ้านายเป็นผู้มีพระคุณ ตัดสินใจอะไรไม่ได้แล้ว”

เป็นเรื่องที่แปลกมากที่เกิดจากการอุทิศส่วนกุศล เพราะร้อนถึงเจ้านายทันที

ในที่สุดเจ้านายที่กรุงเทพฯก็โทรเลขด่วนไปที่บ้าน บอกว่าให้นายไกรไปพบโดยด่วนภายใน ๗ วัน ถ้าไม่ไปพบ ภายใน ๗ วันถือว่ามีความผิดคดีอาญาอย่างร้ายแรง พอภรรยาที่บ้านทราบ ก็ไม่รู้จะไปตามที่ไหน ทราบแต่มากรุงเทพฯ มาตามที่กรุงเทพฯ ก็ไม่พบ

เขามีลูกคนหนึ่ง อาตมาก็จำชื่อเขาไม่ได้ เป็นลูกข้างภรรยา เขาโทรศัพท์ตามบ้านญาติแล้วก็ไม่มี ช่วยไปตามที่เถอะ แต่ตาลุงก็เป็นนักวิปัสสนาเสียอีก ก่อนที่จะเดินทางมาตามก็เดินจงกรม นั่งวิปัสสนาและขออธิษฐานจิต ให้กุศลบันดาลให้พบหลานเขยให้จงได้ ว่าแล้วก็เดินทางขึ้นรถไฟมาถึงลพบุรี ก็ลงที่ลพบุรีอีกเห็นไหมนี่ ทำให้เกิดสังหรณ์ในใจ ลงลพบุรีเลย แยกหีบเสื้อผ้าทิ้งๆไป มีกระเป๋าลูกๆ ใบหนึ่ง เสร็จแล้วก็เดินไปทางท่าโพธิ์ เทียวถามเขาเรื่อยๆไป รถคันเดิมนั้นแหละ สิงห์ สิงห์ สิงห์ ยกหีบตาลุงคนขึ้นรถไปเลย ขึ้นรถไปถึงบางกรวดเสียอีก นี่เรื่องอัศจรรย์เล่าให้โยมฟัง

ตาคนนี้ก็ลงมาร้านกาแฟร้านเดิม รถก็ไม่ติด ลงมาร้านกาแฟก็ถามเขาเรื่อยมา
แกบอกว่าสติบอก สติพระกรรมฐาน เพราะตาคนนี้ก็แกเจริญพระกรรมฐานตั้งแต่อยู่วัด
บวชมา ๑๕ พรรษา แล้วก็มานั่งร้านกาแฟ และก็ถามร้านกาแฟว่าเมื่อ ๗ วันก่อนโน้น
มีคนมาแถวนี้บ้างไหม รูปร่างอย่างนั้น อ้อ มี มี มี บอกเลย มีหีบรูปร่างอย่างนั้นๆ
เซียว อยากจะไปเจอหรืออย่างไร

รับจ้าง ๕ บาท จากบางกามาที่รถไม่มี และบางกามาปากบางนี่ สะพานก็ไม่มี
ยังไม่ได้สร้างสะพาน สร้าง สะพานไม้ขึ้น เมื่อสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม และสมัย
จอมพลถนอม จึงจะเป็นสะพานคอนกรีต

ผลสุดท้ายตาคนนี้ก็มาถึง พอตกลง ๕ บาท ก็จ่ายเงินก่อน ไม่อย่างนั้นไม่มาส่ง
ร้านนั้นก็แน่นเหมือนกัน พอให้ ๕ บาทแล้ว รถติดเลย ก็คันเดิมนั้นแหละเห็นใหม่ พอ
มาถึง นายไกรน้ำตาร่วงเลย

นายไกรน้ำตาร่วงนี้ไม่ได้เสียใจแต่ดีใจมาก ก็มากرابและเล่าให้อาตมาทราบ
เจ้านายให้มาตามด่วนภายใน ๗ วันนี่ ถ้าไม่ไปพบมีคดี ให้ไปพบให้ได้ นายไกรก็ได้นั่ง
เจริญพระกรรมฐานบอกเป็นความจริงแล้วที่เขาได้มานั่งเจริญวิปัสสนา ๗ วัน สามารถ
แก้กรรมของเขาได้สิ้นสุดอย่างแน่นอน มั่นใจเหลือเกิน

แล้วก็กราบเรียนให้อาตมาทราบ ว่า “หลวงพ่อกับ ถ้าผมกลับไปงานการได้ดิบ
ได้ดีเข้าอย่างรูปเดิมแล้วผมจะทอดกฐินทอดผ้าป่า ๗ วัด และก็เลี้ยงเช้าเลี้ยงเพลพระ ๗
วัน แล้วผมจะนิมนต์หลวงพ่อกับ” แล้วเขาก็ขอลาไปตลาดไปซื้อตะเกียงเจ้าพายุ
เมื่อก่อนไม่มีไฟฟ้าใช้ บอกว่ามาได้รับแสงสว่างที่นี้ แล้วก็ถวายไว้ ๑ ดวง และเขาก็
กลับไปกับตาลู่นั้น ก็ได้ความออกมาว่า เจ้านายสอบสวน เห็นอกเห็นใจ เลยให้นาย
ไกรเข้าทำงานได้ แต่ผู้จัดการให้พักงานและย้าย

นายไกรได้ทำงานตามเดิม เพียงถูกตัดเงินเดือน ๒ ชั้นเท่านั้นเอง นี่เห็นใหม่แม่
เมตตาไปนี้ เจ้านายทราบหมดเลย ไม่ต้องถามอะไรมากมาย ทำให้เจ้านายเข้าใจนาย
ไกรได้ดีมากด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน และแม่เมตตาหลังจากออกจากการเจริญ
พระกรรมฐานแล้ว เป็นความจริง เดียวนี้นายไกรยังมีชีวิตอยู่ด้วย ลูกเล็กๆ แบบเขาจะได้
ปริญญาไปหมดแล้ว

นี่อาตมาเล่าเรื่องเก่าให้ฟังว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์ เขาไม่เคยรู้จักกับอาตมาเลยมาแต่
เดิมที หลังจากแม่สั่งสร้างกุฏิพระกรรมฐานไว้ และเขาก็มาประเดิมใช้ เรื่องก็จบด้วย
เหตุการณ์ดังกล่าวมา

เขาก็นิมนต์อาตมาไปเพชรบูรณ์ และก็ให้มีโอกาสไปนมัสการเจ้าคณะจังหวัดอยู่ที่วัดชนแดน ซึ่งจอมพล ป.พิบูลสงคราม นิมนต์ท่านไปเป็นเจ้าคณะจังหวัด แล้วเจ้าคณะจังหวัดนั้นก็มรณภาพไปแล้ว อาตมาไปค้างกับท่าน บ้านนั้นเขาเลยเลี้ยงเพลเลี้ยงเช้า ประชาชนมาคุยกับอาตมามากมาย ว่านายไกรรอดตายได้อย่างไร ผลสุดท้ายเจ้าคณะอำเภอเมืองเพชรบูรณ์ มานั่งเจริญพระกรรมฐานที่วัดอัมพวันมากันเยอะทีเดียว แล้วกลับไปสอนต่อไปจนทุกวันนี้